

(Tipe heo lang 2)

8.) Xin minh sức cho ruộng công
đất bán chuyển nhiều chỗ, mà giá
bán sụt lún xuống, người đứng
trung gian ký sẽ còn quyền lợi hay
không quyền lợi gì nữa. -

Trên đây là lời ký giả nghe thuật của người từng trải trong khoảng đại diện mà cũng là ý nguyện của dân, cung cho nhà đương cuộc suy xét để trừ bớt mọi phiền phức.

B. N.

On the way-2

Người giáo sư ấy chết đã lâu rồi!

Năm 1932 rơi bị bệnh, ông gho Viên qua đời. Còn người anh ông là Viên trọng đời chỉ làm ruộng làm vườn xa phạm một người dân, không làm được gì trái phép, làng, xóm, tổng, huyện đều biết.

Một thầy thừa phái
thất cò chết

HUỖ - Bà Nguyễn Phở, làm thư
phái tại phố Thừa, đến 8-4-36 vừa rồi
đã thất lạc chiếc túi đựng đồng hồ của
đường Jules Ferry, trước định thấy làm
việc.

Thầy quán làng Trà Kiệu đóng, tỉnh Quảng
nam, 42 tuổi, có 2 người vợ, con cái hầu
hoài, nhà cũng khá. Nguyễn làm thư phái
ở Konam, đổi ra đây năm 1932, làm
ngồi ghế, lương mỗi tháng 35\$, làm
việc của miễn. Không biết tại sao đêm 4
tháng lên người nhà mà tự tử như thế.

Thầy có đại lại 4 đứa trẻ, xin quen thầy
đồng tra xét, vì thầy cực khổ mà chỉ
thôi. Tuy vậy, Nguyễn chưa chưa rõ, chỉ
biết thầy gần đây bị bệnh và có mặt ở.

P. V.

Sữa « LE GOSSE »
rất bổ cho tất
cả mọi người
có nhiều chất
kem (Crème) rất
tinh khiết.
Bao thầu cho
Nhà - nước
năm
1932-1933

Lycées, Collèges, Maternités, Ecoles, Institut de Puériculture etc... à Saigon.
Có bán trong các tiệm tạp hóa ở Đông-Pháp.
HIỆU GIẤY XANH: Giá mỗi hộp..... 0\$30
Đại lý :
ÉTABLISSEMENTS MORIN FRÈRES
HUÉ - TOURANE - QUINHON

Các nhà buôn miền hải tại nhà chẽ-490

Cu Gioanh
68-70 Rue d'Evreux
HANOI

[illegible]**lột nhứt**

Cô bán khắp nơi

—RẤT CÓ ÍCH—

Savonnerie XUÂN-SANH
Avenue Khải-Bính -:- QUINBON

THUẬN - LONG
Rue Paul-Bert

ĐẠI-LÝ ĐO-QUYỂN HUẾ - ĐÔNG-HỚI

LƯƠNG PHÁT dịch thuật =
Tr. 53

Đặt hàng làm thính, ngồi ngó xuống cái mỗi giây còn chớp... Lại mộng đã làm cho chàng hết cỡ lý luận nữa. Chàng là một người không bị lừa phỉnh, một người không đương có thể lực để trả thù, sao bây giờ lại yếu đuối đến thế? Chàng biết rằng bộ dạng chàng lúc ấy rất đáng tội, và chàng càng vì thế mà ngả lòng.

Chàng còn nói cách này chưa :

— Sự tiếu lâm ư ơ, là thích hợp với mọi. Nào tôi có làm có các tiếng tăm ấy đâu? Mọi tưởng đâu nó thích hợp với tâm tuổi tôi, danh giá nhà mẹ sao?

— Vậy thì cậu phải bằng lòng nghe theo sự cần kíp : hãy lấy lại tự do của cậu mà trả tự do cho tôi.

— Trả cho mẹ để làm gì? Để cho mẹ có đi lấy người kỳ, vì nó cũng đã đòi lại tự do mà cô đã được lấy mẹ đó phải không?

— Phải.

Đặt hàng chàng từ giận hờn :

— Không, không, mẹ đáng tình như vậy mà làm. Mẹ cho tôi là một thằng dại. Mẹ đi trên quần làm tôi, mà mẹ tưởng đâu tôi sẽ báo mẹ : Tôi lấy làm vinh hạnh mà nhường em lại cho Vi tôi. Người thế vị tôi

lời làm danh giá cho tôi lắm... Không đâu, mẹ nghe không? không khi nào như vậy đâu. Mẹ không thể xin gì được, vì không có chứng cứ, không có nguyên do không có lời gì về phần tôi cả. Còn tôi, tôi tự phụ sẽ giữ mẹ mãi, mẹ vẫn là vợ của tôi, cái hình phạt của mẹ là ở đó.

— Cậu hãy nghĩ lại đi. Con thích mẹ làm cho người ta quyết định sai, vì nếu mà cậu không muốn thả tôi ra...

— Thì sao?

— Thì tôi cũng không khi nào thả Vì tôi đau. Nếu cậu ép buộc thì tôi sẽ đi, tôi sẽ theo Vì tôi đến tận cùng thế giới. Mặc kệ, vì cậu muốn như vậy...

Đại bàng quá khổ tâm lấy hai tay ôm cá đuối. Chẳng thấy rõ rồi, không thể nào chẳng thấy nổi. Chẳng dè tự dưng mình vào một cơn đường hầm quá tối, nhưng thì chẳng chết tức ngay lúc đó, mà không thể chuyển bộ, để cho Lai mộng được giải thoát ra khỏi cái giây trời buộc của hôn nhân. Từ ngày mà chẳng biết Lai mộng đã bỏ chàng mà yêu một người khác, chẳng lại đi ra học muốn sang hơn nữa cả.

Đại bàng nói lầm bầm, cái giọng nói nhỏ, hồ thêu của một người khốn nạn:

— Còn nếu tôi tha tôi cho Lai mộng, nếu tôi báo Lai mộng hãy quên cái giờ phút khổ sở này đi? Lai mộng thì tôi vì ai mà cực khổ năng có biết không? Nếu tôi hoàn toàn quên cái lời của nàng, năng có bỏ cái người ấy không, năng có thủ thủ với tôi rằng có không gặp họ nữa, nói chuyện với họ nữa không?

Lại mộng nhìn Đại bàng mà có vẻ ngạc nhiên hẳn hoi :
- Cạn ơi ! nào tôi có cần cho cậu tha lỗi cho tôi đâu ! Cậu tha lỗi cho tôi, có lẽ cũng làm cho tôi động lòng thật, nhưng tôi biết làm thế nào bây giờ ? Cái đời của tôi là không phải ở đây...
- Phải, tôi là một người nghèo nàn, nợ đã làm cho tôi giận trong khi lấy tôi, và dối tôi. Đối với nợ thì người chồng phải là một người hết sức giận, có thể lấy vàng mà phủ cả người mình, đến người ấy là nợ tén bợn cũng không ăn. Cái ông Vi lời của nợ đó, có gì chỉ thế thôi. Tôi sẽ quất lên trước mặt nó : bạc vàng, vàng bạc chỉ có thế mà thôi !...Nợ có biết nợ là gì không ? Chỉ một con đi, chứ không gì hết.
Lại mộng ngồi xồm xệ :
- Còn cạn, thì cậu cứ thế lại vi cái mộng của tôi có thể vi, vì các mối vay veng... phải không ?... Tôi không phải như cậu đã nói ; phải, tôi rất sợ hãi sự tìm thường và tôi không thể biết có cuộc sống nữa không có tiền của. Nhưng tôi không thể sống không có ai tình, và nếu trong hai điều, tình và của, mà tôi phải lựa, thì tôi sẽ lựa cái ái tình của Vi lời, không của cái, với sự nghèo nàn. Chẳng là không nên hạ mình xuống mà trách nhau những chuyện ấy. Cần chỉ chúng ta phải ghét nhau, phải cần xé nhau thêm ?
Lưỡng giác của buổi hoàng hôn ở bên ngoài đưa vào cùng tâm tình hai cái tình bên của vợ chồng Lại mộng. Một cơn buồn buồn hay lòng chạnh quanh lòng đi.

Bát bồng cứ đều xoay : cặp lông nhoe dầy cả nước mắt, chàng đương cần lấy cặp môi gần chảy máu. Lát mong thử một cách mới nhọc : cặp mắt của chàng cũng đương toán loạn.

Cả hai người đều nghe thấy sự mệt mỏi của mình cuộc đấu sức không ai thắng ai, mà cũng không có gì đẹp cả. Giữa hai người sự yên lặng đó nặng, hai người đã cảm thấy một vật đã vỡ tan không thể nào làm lành lại được.

PHẦN THỨ TƯ

Thì giờ thích thoàng qua . .

Bà cô Ái lại đã đóng cửa nhà nghỉ bà và khi thì đi ở các chỗ có nước suối, khi thì đi bồng mát tận biển. Nàng ấy bà lại định đi nghỉ tại Tu-lân, tại đó khi bèn gặp nhũn, phong cảnh đẹp đó. Bà thuê một căn nhà trên con sông Lea, gần các đất đai của từ thiện Xu sở để nghỉ trong mùa thu.

Khi thì chỉ xe của cô từ trước đến đến các người đàn bà kia về chơi tại biệt thự của cô trước, một số nước tiểu dần dần. Sự thì như một cái trại ở nhà quê. Từ trước tiếp khách trong phòng ăn có chúng bày đầy cả gia vị, có một cái là cuối lớn làm cho không khi được ăn áp. Khi thì ngồi trên lưng con ngựa cái có tuổi, từ trước rào đến tận ở nhà nghỉ của bà Ái lại. Dưới tay cương của cô trước con ngựa kia gọi gục gục nhảy.

(KẾT CẢNH "CÔ THƠ")

